

PREFACI

Per què l'amor és un tema tan recurrent en la poesia? És molt senzill d'entendre: perquè l'amor és un invent de la poesia. Són les paraules les que fan emergir l'amor. Deia Ovidi a l'Ars amatoria: *Dulcibus est verbis mollis alendus amor*, l'amor tendre s'ha de nodrir de paraules dolces. Ovidi dona el tret de sortida literari al concepte d'amor, però són els poetes i trobadors medievals els qui rematen la jugada. L'eco de l'amor galant que van inventar al segle XI i que va tenir continuïtat fins al segle XVI arriba gairebé intacte fins als nostres dies. Escrivia Jordi de sant Jordi: *Sovint sospir, dona, per vós, de lluny, e sospirant va creixent ma follia*.

I és ben cert que l'amor genera sovint follia i que contribueix a emplenar les consultes dels psiquiatres. El reggaeton, amb tota la seva càrrega masclista, és l'expressió del trobadorisme modern i incideix com un martell i piló en aquest caràcter boig i desesperant de l'amor com expressa el cantant colombià Manuel Turizo: *Es algo obvio que eres mi adicción/ Cúrame, cúrame, mujer/ Si todo es cuestión de que me des tu amor*. Ovidi, en la línia del cantant colombià, afirmava queixós: *Pobre de mi! Que l'amor no es cura amb herbes*.

El filòsof Edgar Morin no té clar si va ser primer l'amor o la paraula: *L'amor alhora procedeix de la paraula i precedeix la paraula*. L'ou i la gallina. L'amor, segons Morin, és un assumpte complex, en el sentit de ser una

trama ordida per múltiples variables. Al capdavant, el filòsof francès, acaba afirmant que l'amor no provoca la follia sinó que la guareix: *L'amor ha de persistir per sobre de la raó. La poesia ha de ser una forma de vida que ajudi a superar la bogeria. I la saviesa l'arma més poderosa contra l'alienació.* L'amor, doncs, és imprescindible per mantenir el seny, i fins i tot per interpretar i entendre el nostre entorn i la vida mateixa.

Vicente Aleixandre afirmava que l'amor és una cosa fonamental si allò que volem és estar mirant la vida: *Te amo sueño del viento / confluyes con mis dedos olvidado del norte / en las dulces mañanas del mundo cabeza abajo / cuando es fácil sonreír porque la lluvia es blanda.*

Els versos d'Enric Cassasses són crits que revelen la transcendència vital de l'amor, com experiència única i trencadora: *He descobert l'amor./ D'enamorar-se així/sóc el primer./ Quin desesper,/ quins dos espants/ que se'm disputen!.*

Confesso que sempre m'ha fascinat la poesia com una eina reveladora de certeses que la raó no ateny a discernir. Per què? Perquè, com la música, ens explica allò que és inexplicable. Pel fet que t'emociona i el seu eco és persistent. Potser per sempre. Com l'amor.

*Amors joi mi renovella
qui em fai gaiament xantar
i en vos, domna, solaçar
mirant la flor de l'amella*

Guerau de Maçanet
segle XIV-XV

*Só qui só, que no só io,
puix d'amor mudat me só.*

Joan Timoneda

I SENTENTIA

*Sovint sospir, dona, per vós, de lluny,
e sospirant va creixent ma follia*

*Jordi de sant Jordi
segle XV*